

РЕШЕНИЕ

№ 382

гр. Стара Загора, 09.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, V-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на четиринадесети септември през две хиляди двадесет
и трета година в следния състав:

Председател: Христо Ангелов

при участието на секретаря Лазарина Ф. Лазарова
като разгледа докладваното от Христо Ангелов Административно
наказателно дело № 20235530202409 по описа за 2023 година

Производството е по чл.59-63 от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление № 23-1228-001416 от 04.04.2023г. на ГГ.Й.А. –Началник група в ОД на МВР – Стара Загора, сектор Пътна полиция Стара Загора, упълномощен със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи, с което на Н. Д. К. с ЕГН *****, на основание чл.179, ал.2, пр.1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 /двеста/ лева - за извършено нарушение по чл.20, ал.2 от ЗДвП, на основание чл.185 от ЗДвП, е наложено административно наказание „глоба” в размер на 20 /двадесет/ лева - за извършено нарушение по чл.157, ал.6 от ЗДвП и на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 150 /сто и петдесет/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 /три/ месеца, за извършено нарушение по чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП.

В жалбата си и в с.з. жалбоподателят – лично и чрез пълномощник излага съображения за незаконосъобразност и неправилност на НП и моли същото да бъде отменено. Претендира разноски.

Въззиваемата страна – не се явява в с.з., а чрез пълномощник изразява становище, че НП е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Районна прокуратура - Стара Загора, редовно уведомена, не е изпратила представител и не е взела становище по жалбата.

По делото бяха събрани писмени доказателства: Наказателно

постановление № 23-1228-001416 от 04.04.2023г.; Акт за установяване на административно нарушение № 874480 от 12.03.2023г.; Протокол за ПТП № 1 от 16.03.2023г.; Снимков материал – 4 бр.; Разпечатка от паметта на технически средства – 2 бр.; Протоколи за последваща проверка на технически средства – 2 бр.; Талон за изследване № 0990086; Талон за изследване № 0990085; Декларация по чл. 188 от ЗДвП от 12.03.2023г.; ЗППАМ № 23-1228-000199/12.03.2023г.; ЗППАМ № 23-1228-000200/12.03.2023г.; ЗППАМ № 23-1228-000203/12.03.2023г.; Мотивирана резолюция № 23-1228-М000156 от 28.03.2023г.; Докладна записка от 12.06.2023г.; Мотивирана резолюция № 23-1228-М000171 от 04.04.2023г.; Докладна записка от 18.04.2023г.; Докладна записка от 13.07.2023г. – 2 бр.; Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021г.; Справка за нарушители/водач от 01.08.2023г.

В качеството им на свидетели бяха разпитани лицата: Н. С. Н. и К. Т. П..

Въз основа на събраните доказателства, съдът установи от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна:

На 12.03.2023г. в около 04.00 часа, в гр.Стара Загора, свидетелите Н. С. Н. и К. Т. П.– служители на ОД на МВР-Стара Загора, сектор „Пътна полиция“, били изпратени да проверят сигнал за пътнотранспортно произшествие /ПТП/ в гр.Стара Загора-кръстовището на ул.“Августа Траяна“ и ул.“Майор Кавалджиев“. На място св.Н. и св.П. установили лек автомобил „Хонда Сивик“ с рег.№....., който чийто водач, поради движение със скорост,несъобразена с пътните условия (ремонтни дейности),на десен завой е загубил контрол над управляваното МПС, продължил движението си направо и с предната си част се блъска в метална преградна конструкция и в паркиран автомобил с рег.№LCI3KHR. Реализира ПТП с материални щети по двата автомобила и крайпътните съоръжения.

Тъй като на място не били установен водача на лекия автомобил „Хонда“ полицейските служители извършили справка чия собственост е автомобила и след като установили, че това е Н. Д. К. с ЕГН *****. След като установили и адреса му – гр.Стара Загора, ул.“Уилям Гладстон,“ № 16, ет. 2 , ап. 8, се отправили към дома му. В 04.55часа на 12.03.2023г., в гр.Стара Загора на бул.“България“ до кръстовището с ул.“Ген. Иван Пашинов“ бил установен Н. Д. К. с ЕГН ***** , който се придвижвал пешком към дома си. Н.Колев признал пред полицейските служители, че той е управлявал лекия автомобил „Хонда Сивик“. Полицейските служители и Н.К. се върнали на мястото на катастрофата, където водачът им разказал подробно как е станали ПТП и подписал Декларация /л.д.18/, че той е управлявал лекия автомобил. При извършената проверка било установено и следното: Водачът Н.Колев управлявал с АУАН серия АД №299034/24.11.2022г. с изтекъл срок на валидност. Водачът бил изпробван за употреба на алкохол с техническо средство „Дрегер 7510“ с фабр. номер ARPM-0703, като уреда отчита 0.61

промила алкохол с проба № 02274 в 04.55ч. на 12.03.2023г. Издаден му бил талон за изследване с № 099085 и 7 (седем) броя холограмни стикери с номер, отговарящ на номера на талона. Водачът дал кръв за анализ. С ПХЕ № А-75/14.03.23г. е установено съдържание на етилов алкохол в изследваната кръвна проба 0.435 промила. Водачът е изпробван в сградата на сектор "Пътна Полиция"-Стара Загора за употреба на наркотични вещества с техническо средство Дрегер Дръг Тест 5000 с фабр. номер ARLK-0072, като уреда отчита положителна проба за амфетамини и метамфетамин с проба №00188 в 05.51 ч. на 12.03.2023г. Издаден талон за изследване с №099086 и 7 (седем) броя холограмни стикери с номер, отговарящ на номера на талона.

На Н. Д. К. с ЕГН ***** бил съставен АУАН серия G A № 874480/12.03.2023г. в който били отразени горните обстоятелства. АУАН бил съставен срещу Н.К., затова, че на 12.03.2023г., като водач на л.а. „Хонда Сивик“ с рег.№..... е извършил следните нарушения: нарушение по чл.20, ал.2 от ЗДвП; нарушение по чл.157, ал.6 от ЗДвП и нарушение по чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП.

Жалбоподателят Н.К. подписал съставения му АУАН, като отразил, че няма възражения. В законоустановения срок не били депозиран писмени възражения по АУАН.

Въз основа на Акта за нарушение е издадено обжалваното Наказателно постановление, като административно наказващия орган изцяло е възприел фактическата обстановка описана в АУАН. АНО е възприел изцяло квалификацията на нарушенията и на основание чл.179, ал.2, пр.1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева - за извършено нарушение по чл.20, ал.2 от ЗДвП, на основание чл.185 от ЗДвП, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 /двадесет/ лева - за извършено нарушение по чл.157, ал.6 от ЗДвП и на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 150 /сто и петдесет/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 /три/ месеца, за извършено нарушение по чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП на водача Н. Д. К. с ЕГН *****.

Относно констатираното управление на МПС, след употреба на алкохол и наркотични вещества, АНО е преценил, че не се касае за административно нарушение, а за престъпление и не е наложил административни наказания, като е изпратил материалите на Районна прокуратура за реализиране на наказателна отговорност на водача.

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на издадения по преписката АУАН, който съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП има

презумптивна доказателствена сила до доказване на обратното.

В конкретния случай констатациите в АУАН не само, че не бяха опровергани, но и изцяло се подкрепят от показанията на свидетелите, които с категоричност потвърдиха отразеното в акта. Разпитаните в хода на съдебното производство в качеството им на свидетели по делото – Н. С. Н. и К. Т. П., потвърдиха изцяло описаното в акта за установяване на административно нарушение. Свидетелите подробно обясниха мястото и начина на извършената проверка и направените констатации. Съдът кредитира с доверие свидетелските им показания, тъй като те са пълни, взаимно допълващи се, логични и непротиворечиви. Кореспондират, както по между си, така и с останалите доказателства по делото, поради което съдът им дава вяра и приема за установена описаната фактическа обстановка. Същата се доказва по безспорен начин от и събраните по делото писмени доказателства. Презумптивната доказателствена сила на АУАН в случая не се опроверга и от жалбоподателя, доколкото същият не ангажира гласни доказателствени средства за оборване на фактите, изложени в АУАН.

От правна страна:

Жалбата е подадена от надлежно лице, срещу което е издадено атакуваното НП. Същата е подадена и до надлежния съд /по местоизвършване на твърдяното нарушение/. Съдът намира също така и че жалбата е подадена в установения седмодневен срок. По изложените съображения, съдът намира, че жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество, тъй като е подадена в законовия срок и от лице, имащо правен интерес.

По изложените съображения, съдът намира, че жалбата е ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалбата е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА.

Настоящото производство е от административно - наказателен характер. Същественото при него е да се установи има ли извършено деяние, което да представлява административно нарушение, дали това деяние е извършено от лицето, посочено в акта и в НП, и дали е извършено от него виновно. Освен това, за да бъде наказателното постановление правилно и законосъобразно, е необходимо стриктно да бъдат спазени и изискванията на ЗАНН за съставянето на акта и издаването на наказателното постановление.

В настоящия случай АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност. Административно наказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3/три/-месечен срок от откриване на нарушителя, която дата съдът приема за датата на която е било установено нарушението, респективно 1-годишен срок от извършване на нарушението. От своя страна обжалваното наказателното постановление е постановено в 6/шест/- месечния преклузивен срок. Ето защо са спазени всички преклузивни срокове, визирани в разпоредбата на чл.34 от ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административно-наказателната

отговорност на нарушителя от формална страна.

С оглед изложеното, съдът след запознаване с приложените по дело АУАН и НП намира, че съставеният АУАН и обжалваното НП отговарят на формалните изисквания на ЗАНН за съдържание, като материалната компетентност на административно наказващия орган и актосъставителя следва от така представените заповеди на МВР.

По т.1 от НП жалбоподателят е санкциониран на основание чл.179, ал.2, пр.1, от ЗДвП за нарушение на чл.20, ал.2 от ЗДвП. Съгласно разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движение да се съобразяват с атмосферните условия, състоянието на пътя и превозното средство, с конкретните условия на видимост, както и с други описани в закона условия. При допуснато нарушение в тази насока в разпоредбата на чл.179, ал.2 от ЗДвП - при движение с несъобразена скорост е предвидено съответното административно наказание – глоба в размер от 200 лева, и то в случаите, когато изпълнителното деяние не съставлява престъпление. Следва да се отбележи, че в тази връзка водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, за да не възникват опасности за движението по пътя и участниците в него. В разглеждания случай от събраните по делото доказателства, безспорно се установява, че жалбоподателя е управлявал посоченото МПС с несъобразена скорост и при несъобразяване с конкретните пътни условия /релефа, условията на видимост, интензивността на движение, за да бъде в състояние да спре пред предвидимо препятствие/, поради което е допуснал и ПТП с материални щети, както по управлявания от него автомобил, така и по паркирания лек автомобил с рег.№ LC13KHR и по металните ограждения. Това се установява по един несъмнен начин от показанията на свидетелите, от съставения АУАН, декларацията по чл.188 от ЗДвП, от изготвените Докладни записки и от съставения Протокол за ПТП /л.д.7./. За противното доказателства не се събраха по делото, което и да налага отделното им обсъждане. Следва да се отбележи, че всеки водач на МПС, е длъжен във всеки един момент да съобразява скоростта на лекия автомобил с условията по пътя, видимостта и интензивността на движение, при това да може винаги да спре и да предотврати настъпването на ПТП. В разглеждания случай, нарушителя не отрича, че е бил водач на лекия автомобил по време на ПТП-то. Това е видно и от подписаната от него Декларация по чл.188 от ЗДвП. /л.д.18/, Следователно, след като той е

допуснал настъпването на ПТП, то само неговото поведение, несъобразено с изискванията на закона /несъобразявайки скоростта си конкретните пътни условия/ е довело до произшествието.

Предвид гореизложеното настоящия състав на съда намира, че в разглеждания случай действително виновно е допуснато нарушение по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП. В тези случаи по реда на чл. 179, ал. 2 от ЗДвП е предвидено наказание – глоба в размер от 200 лева. Съобразявайки се с нарушението, това, че същото е извършено за първи път, неговата тежест, подбудите за неговото извършване, както и имотното състояние на нарушителя, включително и завишената бройка на ПТП-та през днешно време, административно наказващия орган, съвсем законосъобразно е наложил наказание в предвидения в закона среден размер – глоба от 200 лева. Съдът намира, че именно този размер на глобата, би могъл да въздейства превъзпитаващо и възпиращо спрямо нарушителя, щото същият да не извърша занапред нарушения по Закона за движението по пътищата.

С оглед на това съдът намира, че обжалваното НП, в тази му част, като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

По т.2 от НП жалбоподателят е санкциониран на основание на основание чл.185 от ЗДвП за нарушение на чл.157, ал.6 от ЗДвП. С ДВ бр.67/2023г. е изменен ЗДвП, като е отменена нормата на чл.157, ал.6 от ЗДвП, която предвиждаше следното: "При съставяне на акт за нарушение по този закон контролният талон се отнема и се връща на водача след изпълнение на задължението по чл. 190, ал.3 Актът за нарушението заменя контролния талон за срок до един месец от издаването му. "

Изменението на закона в посочената част /в случая отмяна на материално правната норма/ сочи, че описаното в НП деяние по т. 2 не осъществява състава на административно нарушение, с оглед на което и предвид нормата на чл.3, ал.2 от ЗАНН, сочеща приложимост на последвалия по-благоприятен закон, НП следва да бъде отменено в тази му част, поради противоречие с материалния закон.

По т.3 от НП жалбоподателят е санкциониран на основание чл.179, ал.2, пр.1, от ЗДвП за нарушение на чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП.

От описаната по – горе Декларация по чл.188 от ЗДвП, е очевидно, че фактически жалбоподателят Н.К. е признал присъствието си на процесното място и време отразени в акта и НП. Че е имало ПТП само с материални щети, също е безспорно установено. Спорно е обаче, дали е налице нарушение по чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП. Тази норма изисква водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието.

В процесния казус от всички събрани доказателства, включително и от

показанията на полицейските служители се установява, че водача на лекия автомобил „Хонда Сивик“ с рег.№..... не е бил там, но самия автомобил е останал на място, тъй като не бил в движение след удара. Това обаче влече по необходимост отмяна на процесното НП, защото няма как автомобила да остане на мястото на ПТП часове след настъпването му, а да се твърди, че жалбоподателя не е бил спрял. Очевидно актосъставителя и наказващия орган неправилно са приложили материалния закон, а ако са имали предвид да санкционират напускането на водача от местопроизшествието, то не това е сторено. Хипотезата на чл. 123, ал.1, т.1 от ЗДвП е приложима само в случаите, в които участникът в ПТП изобщо не е спрял, което в конкретния случай не е налице, тъй като жалбоподателят е преустановил управлението на автомобила след реализираното ПТП и е слязъл от него. Къде, как и защо е тръгнал без автомобила е ирелевантно в настоящия случай. Ето защо НП следва да бъде отменено в тази му част, като незаконосъобразно.

Относно разноските:

1. По отношение на претендираните разноски за адвокатска защита от страна на жалбоподателя, съдът намира следното:

С оглед изхода на делото и частичната отмяна на НП, се явява частично основателна и претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноските за адвокатска защита. С оглед разпоредбата на чл. 63д, ал.1 от ЗАНН законът допуска присъждането на разноски на жалбоподателя, като по делото в проведеното едно съдебно заседание е участвал лично упълномощения адв.С.Ч., който е осъществил процесуално представителство на жалбоподателя. Той е представил пълномощно и договор за правна защита и съдействие, в който е уговорено възнаграждение в размер на 800 лева за адвокатска защита по делото. Размерът на възнаграждението е изплатен изцяло на адв. Ч., видно от отбелязването върху договора, който служи и за разписка. Следователно, съдът следва да присъди на жалбоподателя съответната част от платеното адвокатско възнаграждение с оглед на потвърждаването на НП в едната му част и отмяната му по отношение на второто и третото вменени нарушения. Липсва изрична уредба как следва да се процедира, ако искането за отмяна на административен акт е частично уважено и частично отхвърлено. Съдът намира, че следва да приложи правилата на чл. 78 ГПК, в който е проведен принципът, че страните имат право на разноски съразмерно с уважената, респективно отхвърлената част от искането. Свидетелство, че именно това е законовата идея е и нормата на чл.136 от АПК, съгласно която разноските за общия представител се понасят от административния орган съобразно уважената част от оспорването. Ето

защо, с оглед налагането на различни по вид и съответно тежест наказания в настоящия случай и липсата на конкретни правила за частично присъждане на разноските, съдът намира, че следва да се ръководи от принципа на съразмерност и следва да присъди на жалбоподателя 2/3 от направените разноски, а именно сумата от 533 лева.

2. По отношение на претендираните разноски за юрисконсултско възнаграждение от страна, съдът намира следното:

От процесуалния представител на наказващия орган е направено възражение за прекомерност на разноските на другата страна и е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

- Съобразно чл. 63д, ал. 2 от ЗАНН е направено възражение за прекомерност от въззиваемата страна, което настоящият състав намира за своевременно направено, но същото е неоснователно. Като съобрази предмета на делото и неговата фактическа и правна сложност, извършените процесуални действия, както и имуществения интерес, съдът намира, че претендираният размер на адвокатско възнаграждение е съобразен с разпоредбата на чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

- Искането за присъждане на разноски от страна на процесуалния представител на наказващия орган е направено своевременно. В настоящото производство юрисконсулт е извършил процесуално представителство, като е депозирал писмено становище по делото и с оглед крайния изход на спора и направеното от негова страна искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, въззивникът следва да бъде осъден на основание чл. 63д, ал. 4 вр. чл. 143, ал. 4 от АПК да заплати на ОД на МВР-Стара Загора юрисконсултско възнаграждение в размер на 90 лева, определено съгласно чл. 144 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПП, вр. чл. 27е /Нов - ДВ, бр. 59 от 2009 г., в сила от 28.07.2009 г., изм. - ДВ, бр. 74 от 2021 г., в сила от 01.10.2021г./ от Наредба за заплащането на правната помощ. Макар законът и цитираната наредба да предвиждат възнаграждение за представителство по административно наказателни дела в размер от 80 до 150 лв., съдът намира, че следва да бъде присъдено такова в близък до минималния размер, тъй като липсва каквато и да било фактическа и правна сложност на случая, а и е налице единствено писмено становище, без процесуалния представител да е участвал лично. Това мотивира съда да присъди юрисконсултско възнаграждение в размер от 90 лева. С оглед на потвърждаването на НП в едната му част и отмяната му по отношение на второто и третото нарушения, в полза на въззиваемия следва да се присъди 1/3 от тази сума, а именно 30 лева.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23-1228-001416 от 04.04.2023г. на ГГ.Й.А. –Началник група в ОД на МВР – Стара Загора, сектор Пътна полиция Стара Загора, упълномощен със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи, **В ЧАСТА МУ**, в която на Н. Д. К. с ЕГН *****, на основание чл.179, ал.2, пр.1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 /двеста/ лева - за извършено нарушение по чл.20, ал.2 от ЗДвП.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-1228-001416 от 04.04.2023г. на ГГ.Й.А. –Началник група в ОД на МВР – Стара Загора, сектор Пътна полиция Стара Загора, упълномощен със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи, **В ЧАСТА МУ**, в която на Н. Д. К. с ЕГН *****, на основание чл.185 от ЗДвП, е наложено административно наказание „глоба” в размер на 20 /двадесет/ лева - за извършено нарушение по чл.157, ал.6 от ЗДвП.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-1228-001416 от 04.04.2023г. на ГГ.Й.А. –Началник група в ОД на МВР – Стара Загора, сектор Пътна полиция Стара Загора, упълномощен със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи, **В ЧАСТА МУ**, в която на Н. Д. К. с ЕГН *****, на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 150 /сто и петдесет/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 /три/ месеца, за извършено нарушение по чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Н. Д. К. с ЕГН ***** да заплати на ОД на МВР – Стара Загора сумата от 30 /тридесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА ОД на МВР – Стара Загора да заплати на Н. Д. К. с ЕГН ***** сумата от 533 /петстотин тридесет и три/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в 14 /четиринадесет/ дневен срок от съобщението му пред Административен Съд – Стара Загора.

Съдия при Районен съд – Стара Загора: _____